

Sygn. akt IV KKN 812/98

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2002 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący SSN Wiesław Koziół

SSN Andrzej Deptuła (spr.)

SSA del. do SN Jadwiga Żywilewska-Ławniczak

Protokolant: Kamila Różańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Krzysztofa Parchimowicza

w sprawie **R. D.**

oskarżonego z art. 145 § 1 d.kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 maja 2002 r.

kasacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w B.

z dnia 25 czerwca 1998 r., sygn. akt III [...] Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 13 lutego 1998 r., sygn. akt II K [...]

- I) uchyła zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C. i postępowanie karne wobec R. D. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw umarza;**
- II) kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa;**

III) zarządza zwrot R. D. kwotę 450 zł. wniesionej tytułem opłaty od kasacji.

U Z A S A D N I E N I E

I. R. D. był oskarżony o to, że w dniu 10 stycznia 1997 r. w miejscowości W. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki P., bez zachowania szczególnej ostrożności podjął manewr skrętu w lewo jadąc ukośnie w stronę lewej krawędzi jezdni i doprowadził do zajechania drogi wyprzedzającemu go samochodowi m-ki P., powodując zderzenie obu pojazdów, w wyniku czego uszkodzenia ciała doznała pasażerka samochodu m-ki P. - J. G. w postaci rany ciętej okolicy skroniowej, które naruszyły czynności narządów jej organizmu na czas krótszy niż 7 dni

tj. o popełnienie występku z art. 145 § 1 dkk.

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem zaocznym z dnia 13 lutego 1998 r. sygn. II K [...] na podstawie art. 27 § 1 i art. 29 § 1 d.kk warunkowo umorzył postępowanie na okres próby 1 rok zobowiązując oskarżonego do wpłacenia 200 zł na rzecz Państwowego Domu Dziecka w C..

Od wyroku tego apelację wniósł oskarżony wnosząc o uniewinnienie względnie o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Wojewódzki w B. uznał apelację za bezzasadną i wyrokiem z dnia 25 czerwca 1998 r. sygn. III Ka [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

II. obrońca R. D. w kasacji sformułował zarzut naruszenia prawa materialnego to jest art. 145 § 1 d.kk przez „niewłaściwe zastosowanie tego przepisu” oraz „rażące naruszenie prawa procesowego polegające na tym, że oskarżony był pozbawiony możliwości obrony”.

Obrońca domagał się w kasacji uniewinnienia.

III. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wprawdzie obrońca wysuwa zarzut naruszenia prawa materialnego to jednak zarzutu tego niczym nie uzasadnia, nie podejmuje bowiem nawet próby wykazania na czym konkretnie miałyby polegać (i w czym się wyrażać) obraza art. 145 § 1 d.kk w tej sprawie przy zupełnie jednoznacznych ustaleniach faktycznych wynikających z materiału dowodowego. W istocie całość wywodów zawartych w skardze kasacyjnej obrońca odnosi do sposobu procedowania przez Sąd Rejonowy, aprobowanego przez sąd odwoławczy a konkretnie o przyjęcie przez sądy procedury umożliwiającej wydanie przez sąd pierwszej instancji wyroku zaocznego.

I rzeczywiście przyjęta przez sądy procedura musi się spotkać ze zdecydowaną krytyką.

Zgodnie z przepisem art. 480 § 1 możliwość wydania wyroku zaocznego blokuje kumulatywne zaistnienie dwóch okoliczności, a mianowicie gdy oskarżony należycie usprawiedliwi swoje niestawiennictwo na rozprawie oraz gdy oskarżony wniósł o odroczenie rozprawy.

W sprawie niniejszej obie te okoliczności wystąpiły oto bowiem R. D. nadesłał świadectwo lekarskie stwierdzające niemożność stawienia się w Sądzie Rejonowym w dniu wyznaczonej na dzień 13 lutego 1998 r. rozprawy (k. 111) oraz pisemny wniosek o odroczenie rozprawy (k. 112). Bez znaczenia pozostaje, że dokumenty te które wpłynęły do Sądu Rejonowego w C. w dniu 13 lutego 1998 r. przedstawione zostały sędziemu rozpoznającemu sprawę po zakończeniu rozprawy. Uwaga Sądu Wojewódzkiego, iż „gdyby oskarżony telegraficznie zawiadomił Sąd o swojej chorobie, wiadomość dotarłaby w odpowiednim czasie” jest zupełnie nie na miejscu, bo w istocie zmierza do przerzucenia na oskarżonego skutków niewłaściwego funkcjonowania agend Sądu Rejonowego. Niepodobna czegoś takiego przyjąć do praktyk w funkcjonowaniu sądów.

Krótko zatem mówiąc, w zaistniałej sytuacji, wydanie wyroku zaocznego przez Sąd Rejonowy w C. stanowiło rażące, a przy tym mogące mieć wpływ na jego treść naruszenie przepisu art. 480 § 1 kpk. To z kolei determinowałoby treść wyroku kasacyjnego, konkretnie w kierunku uchylenia obu wyroków i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Rzecz jednak w tym, że nakaz płynący z reguły zawarty w art. 4 § 1 kk czyni konieczność oceniania czynu oskarżonego w płaszczyźnie obecnego stanu prawnego wywołanego odmiennym ukształtowaniem znamion karalnego wypadku drogowego w Kodeksie karnym z 1997 r. (art. 177 § 1 kk). W powstałej sytuacji czyn ten pozostaje tylko wykroczeniem (art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń), którego karalność uległa przedawnieniu (art. 45 § 1 kw).

Przewodniczący: SSN (Wiesław Koziół)

Sędziowie: SSN (Andrzej Deptuła)

SSA del. do SN (Jadwiga Żywilewska-Ławniczak)